

bila tako globoka voda, da bi bil gotovo utonil, če bi bil skočil v vodo, če pomislite, da znam plavati kot kamen. No, in kaj mislite, da se mi je zgodilo?“

„Je, medveda sta me pojedla,“ odvrne lovec Križkraž, ko ni nihče znal odgovora.

In zopet odpre usta lovec Štefka, pokliče svojega Alija, mu da obrano kost ter pravi: „Vsi veste, da imam dva lovska psa, Alija in Greifa. Ali je hud Slovenec, Greif pa trd Nemec. In kako dobro je to. Kadar grem na ptičji lov, zakličem: Greif, komm! Ali seveda ne razume besedice „komm“, zato se še niti ne zmeni ne. No, in kadar grem nad zajce in drugo slično štirinogato, rogato, kosmato in nedomačo žival, pa zakličem: Ali, pojdi, greva!“

Take in enake so zbijali lovci, ko priteče Grilovega Lukeža šesteleten deček, prime očeta za rokav in pravi: „Ata, mama so rekli, da morate takoj iti domov!“

„Kako pa še rečeš, Francek. ateju?“

„Naš oče.“

„Kako še?“

„Naš dobri oče.“

„Kako še?“

„Beli Gril.“

„Kako še?“

„Čisto, čisto, beli Gril.“

In Grilov očka pogladijo svojega sinčka, mu kupijo zemljico, plačajo krčmarju in odidejo.

H.:

[Fanika pa njen maček.

o sta dva: Fanika pa njen maček!

Fanika je enajstletna, za svojo starost srednja deklica črnih las in črnih oči ter ogorelega obraza, njen maček pa je — koliko let šteje, ne vemo — velik debeluhar. Barve je sive, le po trebuhu je tintam bel. Dolge mustače pod nosom ga delajo čestitljivega.

Fanika pa njen maček!

Skoro vedno sta skupaj. Pa bila bi še bolj, ko bi imelo leto same nedelje in četrteke. Ponoči v resnici nista skupaj, ker spi Fanika v sobi, njen maček pa v kuhinji. Sanjata pa najbrž drug o drugem. Fanika o mačku, maček o Faniki.

Kdo izmed njiju prej vstane, je težko reči. Ni se še zgodilo, da bi maček zalezal Faniko v postelji, pa da bi Fanika videla, kako se njen prijatelj preteguje, ko zapusti svoje ležišče tam pod pečjo.

Zajtrkujeta v kuhinji; da je zajtrk obema isti, se pri njunem prijateljstvu ni čuditi; oba dobita pa skledico mleka.

Pa glej! Fanika mora vzeti prtiček krog vratu, da si ne pomaže obleke. Tega njenemu tovarišu ni treba, ker se ne pomaže kakor njegova Fanika. Če si pa le namoči svoje mustače, da se mu pobesijo, sede in se podpre z eno sprednjih nog, dokler si jih ne uravna z drugo, kakor se spodobi.

Dolgo je naša Fanika premišljala, kako bi naučila svojega mucka, da bi jedel kakor ona z žlico. Ko je pa le uvidela, da to ne pojde ne izlahka, ne iztežka, si je nekega dne umislila to-le: da bi jedla oba enako, je odložila žlico in jedla iz skledice, prav kakor je storil to njen prijatelj. Pa to ni šlo lahko; bilo ji je napoti zdaj čelo, zdaj nosek. Kar ji pade rešilna misel v glavo. Mleko izlije na krožnik in ga začne srebat prav po mačje. In šlo je.

Tam v kotu pa je stala mati in se delala, kakor da bi ničesar ne videla. Tedaj pristopi in potisne Faniki vso glavo rahlo na krožnik. „Joj!“ vzklikne Fanika in si briše mleko, ki ji je kapalo s čela in noska. Tega je bilo Fanike jako sram, tako sram, da ni odslej nikdar več poizkušala posnemati svojega mačka v jedi.

Gojko pozimi.

Gojko oblekel je krilce belo,
na glavo klobuček dal veselo
in gledal je skozi okno v svet:
„Mamica, pojdi na solnček se gret!“

Mamica pa je rekla tako:
„V sobi ostaneva zdal lepó.
Zemljico zima ledena krije,
žalostno, hladno solnce sije!“

Lepše je doma sedeti
in ob topli pečki se greti:
kadar pride pomladni čas,
pojdeva venkaj ti in jaz!“

Gojko je bil tudi tega vesel
in je na prstke dneve štel,
ko ta doba nezgodna ugasne,
ogrejejo svet višave jasne.

Simon Palček.

